

หลังจากที่ฟังอาจารย์พูดเข้าหูซ้ายทะลุหูขวาไปได้สักครู่นั่งนิ่ง
สัปหงก เฮของที่นั่งอยู่ข้างๆ ก็พับหลับเพราะทนต่อความง่วงไม่ไหว เอ...
ถ้าฉันพับลงไปบ้างจะดีหรือเปล่านะ แต่ในที่สุดฉันก็พับลงไป --

ระหว่างที่นอนไปได้สักพัก ฉันก็ได้ยินเสียงอาจารย์ดังอยู่ข้างๆ
"สองคนนั้นช่วยลูกหน่อยได้มั๊ย"

อา...อยากนอนต่ออะ อารมณ์เสียจริงๆ -O-;; ฉันยิ้มให้อาจารย์
แล้วลุกขึ้นยืน ^_^ แต่เฮของยังคงนอนต่อ! ตื่นดี -- อาจารย์จ้องใหญ่
แล้วเห็นมั๊ย ฉันหยิกแขนเฮของเบาๆ เขาจึงลืมตาขึ้นมองแล้วโวย

"เจิบนะ!"

"อาจารย์สั่งให้ลุก ^_^"

เฮของมองอาจารย์ก่อนจะลุกขึ้น

"เธอสองคนไม่เห็นหัวอาจารย์เลยหรือไง! ออกไปยืนหน้าห้องเดี๋ยว
นี้! --^"

ทำไม่วันนี้อาจารย์ดุหูตึงจังเลยนะ -O-;; ฉันคิดแล้วเดินออกไป
ก่อนโดยมีเฮของเดินตามหลังมา เพื่อนๆ ทั้งห้องเงิบกริบกันหมดเลย
--;;

ฉันง่วงนอนจะตายอยู่แล้วนะ TOTT

เราสองคนยืนอยู่ตรงทางเดินหน้าห้อง หลังจากปล่อยให้ความเงิบ
เข้าปกคลุมสักพัก เฮของก็เป็นคนพูดก่อน

"เมื่อคืนวันเสาร์...กลับถึงบ้านอย่างปลอดภัยหรือเปล่า"

"อ้อ...แล้วนายล่ะ"

"ฉันก็ถึงบ้านอย่างปลอดภัย"

ไม่รู้จะพูดอะไรแะ เนิๆ ยังไงไม่รู้ นึกสิว่าจะพูดอะไรดี นึกสิ! >_<

"ดูเหมือนว่าวันนั้นฉันจะพูดจาทำร้ายจิตใจเธอ ฉันขอโทษนะ"

อยู่ๆ เฮของก็พูดถึงเรื่องวันนั้น เขาบอกว่าพูดจาทำร้ายจิตใจฉัน
งั้นหรอ ฉันเองก็ต้องขอโทษเหมือนกันสินะ

"ฉันก็เหมือนกัน"

진정한 퀸카 ②

"ฉันโกรธ"

"ฉันก็ด้วย"

เราสองคนไม่มีใครถามว่าต่างฝ่ายต่างโกรธกันเรื่องอะไร ถ้าเขาบอกว่าโกรธ ฉันก็ต้องถามสิว่าโกรธเรื่องอะไร แต่แล้วฉันก็ไม่ได้ถาม และเราทั้งสองก็ปล่อยให้ความเจ็บเข้าปกคลุม

ผ่านไปหลายนาที เฮซงก็เป็นฝ่ายพูดก่อน

"ฉัน...จะลองคบกับโซฮีดู ขอโทษนะ โซฮีขอร้องฉันเอาไว้ล่ะ"

ว่าไงนะ!!! ไหนพูดใหม่ซิ =O= เมื่อฉันได้ยินอย่างนั้นก็จ้องหน้าเขาเขม็ง เฮซง ฉันไม่เข้าใจว่านายหมายความว่ายังไง

"ดูเหมือนว่าฉันจะต้องดูแล"

ดูแลเหรอ ดูแลใคร โซฮีน่ะเหรอ ทำไมล่ะ ทำไม! ฉันจึงจนพูดอะไรไม่ออกเลย ฉันจะต้องพูดว่าอะไรดี ขอให้คบกันอย่างมีความสุขขึ้นหรือ หรือว่าอย่าคบกันเลยนะ...

"ฉันเกลียดคนอย่างนายที่สุด!"

จู่ๆ คำพูดประโยคนี้อีกก็ดังออกมาจากปากฉัน O_O นี่มันไม่ใช่สิ่งที่คุณต้องการจะพูด...ทำไมถึงพูดออกมาแบบนี้ล่ะ

"ฉันก็เกลียดตัวเอง..." สีหน้าของเฮซงดูแย่มาก นายไม่จำเป็นต้องทำหน้าที่นี้

ทันใดนั้นเสียงอดหมดเวลาก็ดังขึ้น ฉันมองเฮซงด้วยดวงตาที่เหม่อลอย

"กลับเข้าห้องกันเถอะ"

เฮซงพูดพร้อมกับหันหลังเพื่อที่จะกลับเข้าห้องเรียน แต่คราวนี้ฉันกลับร้องเขาเอาไว้

"ฉัน...ฉันชอบนาย..."

คำพูดนั้นทำให้เฮซงหันมามองฉันอย่างตกใจ

59

เรื่องของเฮของ

ฉันชอบนาย...ฉันชอบนาย...ฉัน...ชอบนาย...

คำพูดประโยคนี้นั่งก้องอยู่ในหูของผม เมื่อก็...คิมโจวอน...บอกว่าชอบผมใช่ไหม

"อะไรนะ ไหนพูดอีกทีซี" ผมไม่เชื่อหูตัวเองก็เลยถามย้ำอีกครั้ง

"ไม่..."

"ฉันได้ยินไม่ชัดจริงๆ พูดอีกทีซี"

"ฉันบอกว่าชอบนาย! เพราะฉะนั้นอย่าคบกับไซฮีเลยนะ"

โจวอนพูดแล้วก็ม่น้ำลง อา...นี่คือเรื่องจริงใช่ไหม...นี่คือเรื่องจริงไม่ใช่ความฝันใช่ไหม

"ฉันบอกแล้วไง...ว่าอย่าชอบฉัน อย่าชอบฉันเลย ชอบพี่ชายของฉันเถอะ"

"..." พอผมพูดแบบนี้โจวอนก็เงียบ ไม่พูดอะไรออกมาเลย

นี่ไม่ใช่สิ่งที่ผมต้องการจะพูดกับเธอเลย ทำไมผมต้องพูดแบบนี้กับเธอด้วย ทำไม...จริงๆ ผมควรพูดว่าชอบใจ...ฉันก็ชอบเธอมากเหมือนกัน...แต่ผมกลับพูดว่าอย่าชอบฉันเลย ชอบพี่ชายของฉันเถอะ...

"ไม่มีใครที่ฉันชอบ...นอกจากนายคนเดียว"

เมื่อก็...เมื่อก็...เธอเป็นคนพูดใช่ไหมคิมโจวอน...เธอบอกว่าชอบฉันถ้านอกจากฉันแล้วเธอก็ไม่มีใครที่ชอบอีก...เมื่อก็เธอเป็นคนพูดใช่ไหม!!!!

"ขอโทษนะ..."

เธอขอโทษเรื่องอะไรเธอโจวอน คนที่ต้องขอโทษคือฉันต่างหากทุกอย่างมันเป็นความผิดของฉันทั้งหมด...

"นายพูด...พูดอะไรบ้างสิ..." โจวอนหน้าแดงก่ำ

จะให้พูดอะไรล่ะ ฉันก็ชอบเธอนะคิมโจวอน แต่...ผู้หญิงที่ชื่อสิฮี...ก็น่าสงสารมาก ฉันจึงไม่อาจชอบเธอได้

"ขอโทษ..." ในที่สุดผมก็ตัดสินใจออกออกไป

진정한 퀸카 ②

"ขอโทษเรื่องอะไร"

"ดูเหมือนว่าตอนนี้ฉันจะชอบเธอไม่ได้..."

"ฉันยังคง...อยู่...ในหัวใจของนายหรือเปล่า...หรือว่า...ผู้หญิงคนนั้น...ได้ครอบครองหัวใจของนายไปหมดแล้ว ในหัวใจของนายตอนนี้มีแต่ ลิโซฮี ไม่ใช่ฉันใช่ไหม"

ใจวอนรู้แล้วหรอเนี่ย...ว่าผู้หญิงที่พยายามจะเข้ามาในหัวใจของ
ผมคือ...โซฮี

"ขอโทษนะ..."

"ลิโซฮีครอบครองหัวใจของนายแล้วใช่ไหม...ใช่ไหม!"

10

ใจวอนกำลังร้องไห้...เธอพูดในสิ่งที่ผมเคยอยากฟังมาตลอดแล้ว
ก็ก้มหน้าร้องไห้สะอึกสะอื้น

ผมชอบเธอ ผมรู้ว่าตัวเองยังเด็กเกินไปที่จะเรียกความรู้สึกนี้ว่ารัก
แต่ผมชอบเธอมาก

ท่า...ท่าไมผมถึงนึกถึงแต่ผู้หญิงที่ชื่อลิโซฮีตลอดเวลา หรือว่าผม...
ไม่ได้ชอบผู้หญิงที่ชื่อคิมใจวอน ทั้งๆ ที่ผมเองก็ไม่รู้ว่าผู้หญิงที่ชื่อลิโซฮี
มีความหมายอะไรกับผม

แต่สิ่งที่ผมรู้ก็คือ...ตอนนี้คิมใจวอนกำลังร้องไห้ต่อหน้าผม ภาพที่
อยู่ตรงหน้าทำให้ผมเจ็บปวดมาก หัวใจของผมเจ็บปวดราวกับถูกฉีกออกเป็น
ชิ้นๆ เพราะฉะนั้นได้โปรดเถอะนะใจวอน...อย่าร้องไห้

ฉันร้องไห้อย่างคนโง่เง่า เฮซง...ตอนนี้ นายรู้แล้วว่าฉันชอบ
นาย...แต่ทำไมน้ำตาต้องไหลด้วย ทำไมนายต้องใจร้ายด้วย...

ทำไม! ทำไมนายต้องพูดแบบนั้นด้วย แล้วทำไมฉันต้องชอบนาย
มากขึ้นเรื่อยๆ คำที่นายบอกว่าชอบฉันมันคือคำโกหกใช่ไหม

หรือว่า...นายเคยชอบฉันจริงๆ แต่ตอนนี้ นายชอบลิโซฮีมากกว่า
หรือว่า...หรือว่า...

หรือว่าการชอบคนอย่างฉันมันเหนื่อยเกินไป นายก็เลยเปลี่ยนใจ

ไผ่มั้ย

กลับมาเถอะนะ ได้ไปรดกลับมาหาฉันด้วยความรู้สึกแบบเดิม
เถอะนะ ตอนนี้ฉันรู้แล้วว่าหัวใจของตัวเองรู้สึกยังไง
ฉัน...นี่มัน...โง่จริงๆ

พวกเราทั้งสองเงียบไป ฉันร้องไห้ ส่วนเฮซของกำลังมองฉันด้วย
แวตตาที่เศร้าสร้อย เราเย็นอยู่ตรงทางเดินหน้าห้องจนเวลาผ่านไปหลาย
นาที

ระหว่างนั้นเอง เสียงของผู้หญิงคนหนึ่งก็เรียกเฮซของ

"เฮซของ >_<"

เธอเองเหรอ...ไอโซฮี้...พอได้ยินเสียงนั้น ฉันก็เดินกลับเข้าห้องเรียน
อย่างเงิบๆ

60

ฉันนั่งเก้าอี้แล้วปล่อยให้ น้ำตาไหลรินต่อไป ฉันไม่เคยรู้มาก่อนเลย
ว่าฉันชอบนายมาก เฮซของ...ทำไมฉันต้องชอบนายด้วย ไม่น่าเลยจริงๆ
ฉันฟูบลงไปกับโต๊ะแต่แล้วมินุกก็เดินเข้ามาหา

"มินุก..."

"ร้องไห้ทำไม"

"ไม่มีอะไร"

"อย่าร้องไห้ล่ะ..."

"ไม่ร้องแล้ว ^_<"

ฉันยิ้มให้มินุกแต่น้ำตายังคงไหลรินออกมาเรื่อยๆ มินุกจึงช่วยเช็ด
น้ำตาให้ ขอบใจนะ TT_TT ระหว่างนั้นเฮซของก็เดินเข้ามาโดยมีไอโซฮี้ตาม
มาด้วย แท้จริง ๆ ฉันไม่อยากจะให้ไอโซฮี้เห็นฉันร้องไห้! โธ่เว้ย!

"ร้องไห้ทำไมเธอใจอ่อน" ไอโซฮี้ถามด้วยความสงสัย

ร้องไห้ทำไมงั้นเธอ ฉันร้องไห้เพราะรู้จักหัวใจของตัวเองแล้วนะสิ

||

진정한 퀸카 ②

"ไม่ได้ร้อง" ฉันตอบหัวนๆ โซฮีจึงยิ้มแล้วพูดว่า
"หรือว่าเธอสารภาพรักกับเฮของของฉันแต่ถูกปฏิเสธ โหะๆๆ ㄟ_ㄟ"
สีหน้าของฉันกับเฮของบิ่งตึงทันที เมื่อโซฮีสังเกตเห็นอย่างนั้นจึง

รีบพูดว่า

"ฉันล้อเล่นนะ"

เออ เธอบอกว่าล้อเล่น แต่ดวงตาของเธอกำลังยิ้มเยาะฉัน...ฉันรู้ TAT

"อย่าร้องให้เลยนะใจวอน ㄟ_ㄟ"

เมื่อไหร่เธอจะเลิกยิ้มแบบนี้ซะทีนะ จำคาญลูกตา

ออดออด~

เสียงออดดังขึ้น โซฮีจึงกลับไปยังห้องเรียนของตัวเอง เฮของจึง
เตรียมตัวเรียนวิชาต่อไปโดยไม่พูดอะไร

อืม...ไม่มีอะไรเกิดขึ้น...ไม่มีอะไร...

เราสองคนเริ่มเรียนวิชาที่สองไปอย่างเงียบๆ แล้ววันทั้งวันก็ผ่านไป
ผ่านไป

หลังเลิกเรียน

ขณะที่ฉันสะพายกระเป๋าและทำท่าจะเดินออกไปจากห้องนั้น
มินจองก็เรียกฉันเอาไว้

"จะกลับก่อนหรือ เธอต้องกลับพร้อมกับพวกเราสิ"

"วันนี้ฉันจะกลับก่อน จะแวะไปเยี่ยมฮีรานะ"

พอพูดจบฉันก็เดินออกมาจากโรงเรียนอย่างไร้เรี่ยวแรง

ทันทีที่เข้าไปในโรงพยาบาลฉันก็ได้พบกับรอยยิ้มของฮีรา พอได้
มาเจอเธอแล้วรู้สึกดีขึ้นมาหน่อย ㄟ_ㄟ

"เป็นอะไรไปหรือ มีเรื่องอะไรหรือเปล่า สีหน้าไม่ค่อยดีเลย" ฮีรา
ถามอย่างไม่ค่อยสบายใจ

"ก็เพราะว่าเธอไม่ได้ไปโรงเรียนนะดิ ㄟ_ㄟ"

"อย่ามาพูดเล่น -- มีเรื่องอะไรหรือเปล่า"

"มีเรื่องอะไร...ไม่มีอะไรเลย...ไม่มีอะไร"

"เหอหอน ฉันอยากไปโรงเรียนจังเลย ฉันอยากเห็นหน้าชัยโซอี้ผู้นำสงสารจริงๆ แล้วก็อยากเจอเซของด้วย อยากรู้ว่าสีหน้าเขาจะเป็นยังไงหลังจากที่เธอช่วยปลดปล่อยอิสรภาพให้เขาแล้ว คิกๆ"

คิมฮีรา...เธอกำลังเข้าใจผิด

"^_^ เซของกับโซอี้เข้ากันได้ดียิ่งกว่าเดิม"

"อะไรนะ O_O! เธอหมายความว่ายังไง"

"ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน เซของ...คงจะ...ชอบโซอี้"

ทำไมพอพูดถึงเรื่องนี้แล้วน้ำตาต้องไหลด้วยนะ ทำยังไงดีละ หยุดร้องให้เถอะ

"เธอ...ร้องให้ทำไม...หรือว่า..."

"แงๆ TT_TT" ฉันซบหน้าลงกับอกของฮีราแล้วร้องไห้ ฮีราจึงยกมือขึ้นลูบหลังฉันเพื่อปลอบใจ

หลังจากเวลาผ่านไปสักพักฉันก็ผละออกมา

"ร้องให้พอใจหรือยัง ^_^"

"อืม..."

"เธอ...ชอบเซของโซอี้มั๊ย"

"แต่ตอนนี้...เซของ..."

"แต่ตอนนี้เซของทำไมเหอ"

"คราวก่อน...เซของบอกว่าชอบฉัน..." ฉันค่อยๆ เล่าโดยมีฮีรายิ้มพร้อมกับพยักหน้ารับ

"มีเรื่องอย่างนี้ด้วยเหอ อย่าร้องไห้เลยนะ เธอลืมแล้วเหอว่าเธอเป็นใคร เธอเป็นถึงเจ้าแม่แห่งยงตึงโพเซียวนะ!"

"แล้วไงละ ไม่น่าเป็นเลย"

"อย่าพูดอย่างนี้สิ เธอไม่อยากทำเหมือนที่โซอี้เคยทำกับเธอเหอ ทำเพื่อคนที่เธอต้องการไงละ"

"ไม่เหอเหอหอน ฉันไม่อยากทำอย่างที่โซอี้เคยทำเพื่อให้ได้ครอบครองเซของ"

진정한 쿼카 ②

"เธอรอ...แต่ฉันช่วยกระที่บไซซีได้นะถ้าเธอต้องการ --"

เฮือก! เธอไซคีมิฮิราคนเดิมหรือเปล่า -O-

"-O- เธอไม่เหมือนฮิราเลย"

"ฉันคือฮิราตัวจริง! -- ฉันต้องถูกทำร้ายจนเข้าโรงพยาบาล ไป
เดทับพีแจวอนก็ไม่ได้ ให้ตายสิ!!! น่าเบื่อจริงๆ เลย!!!"

เธอไม่ใช่ฮิรา -O- ถอดหน้ากากออกเดี๋ยวนี้ละ!!! ทำไมความคิด
ของฮิราถึงเปลี่ยนไปได้มากขนาดนี้ละ

ระหว่างนั้นประตูห้องก็ถูกเปิดออก พีแจวอนเดินเข้ามาพร้อมกับ
ดอกกุหลาบสีแดงในมือ

14

61

พอเห็นฉันพีแจวอนก็หน้าแดงกำ ไอโฮ -O- ไม่ต้องบอกก็รู้ว่า
เตรียมมาให้ฮิรา แห่งละ ฉันไม่ใช่คนป่วยชะง่อนนี่เนอะ ที่สำคัญคือ
ฉันเป็นแค่น้องสาว...ไม่ใช่แฟน คิกๆ ^_^

"เอาดอกกุหลาบมาทำอะไรเธอพีแจวอน"

"เธอมาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร --"

อ้าว ก็ฉันเป็นเพื่อนของฮิรา จะมาเยี่ยมฮิราไม่ได้หรือไง --+

"แล้วพีแจวอนละมาทำอะไรที่นี่"

เราสองพี่น้องจ้องหน้ากันไปมา แล้วพีแจวอนก็วางดอกกุหลาบลง
ข้างๆ ฮิรา

"วันนี้เป็นไงบ้างฮิรา"

"ดีคะ *^_^*"

เฮือก! ฉันกำลังเสียใจเรื่องความรัก แต่สองคนนี้ก็กำลังหัววน
ขึ้น คิมฮิรา เธอไม่ใช่เพื่อนฉัน -- แล้วผู้ชายคนนั้นก็ไม่ใช่พี่ชายฉัน!
ไม่ใช่! ไม่ใช่!

"ฉันกลับก่อนนะฮิรา --"

"ฮือ! พี่ไปด้วย พี่มีเรื่องจะคุยกับเธอนะโจวอน"

"ไม่เอาอะ ฉันจะกลับแล้ว พรุ่งนี้ฉันมาใหม่นะฮิรา"
แต่พี่แจวอนรีบมาจับมือฉันเอาไว้
"อนเธอที่พี่ถามว่ามาทำอะไรที่นี่...น้องสาวคนสวย"
"-- ไม่ได้งอน! ไปละ" ฉันสะบัดมือพี่แจวอนออกแล้วเดินออกมาจากโรงพยาบาลทันที

หลังจากเดินออกมาได้สักพักฉันก็ตัดสินใจไปร้านคาราโอเกะ หาอะไรทำแก้เซ็งดีกว่าเนอะ -* แต่พอเข้าไปนั่งในร้านได้ไม่นานประตูห้องคาราโอเกะก็ถูกเปิดออกพร้อมกับที่ผู้หญิงกลุ่มหนึ่งเดินเข้ามา

อะไรเนี่ย จะมาทำตบฉันเหรอ ครั้งแรกที่ฉันมาที่นี่ไซอิก็เปิดประตูแล้วสั่งให้ฉันออกไป ประวัติศาสตร์จะซ้ำรอยชะแล้วละมั้ง (--*)

ฉันมองผู้หญิงกลุ่มนั้นโดยไม่พูดอะไร แต่แล้วเรื่องที่ไม่คาดคิดก็เกิดขึ้น...ทุกคนกล่าวทักทายและก้มหัวให้ฉัน

"สวัสดีค่ะ!"

ทำไมผู้หญิงพวกนี้ถึงมาทักทายฉันล่ะ --a

"รู้จักฉันด้วยเหรอ"

"คุณคือเจ้าแม่แห่งของดิงโปีนี่ไม่ใช่เหรอคะ พวกเราคือกลุ่มนักเลงปีหนึ่งของโรงเรียนมนุจองคะ ^_^"

อ้อ...ปีหนึ่ง ^_^

"อ้อเหรอ"

"ร้องเพลงให้สนุกนะคะ ^o^"

พอพูดจบผู้หญิงกลุ่มนั้นก็เดินออกไป ให้ตายสิ ตอนประตูเปิดนี้กันว่าเข้ามาหาเรื่องชะอีก --;;

แต่ขณะที่ฉันกำลังนั่งงงอยู่นั้น ประตูก็ถูกเปิดออกอีกครั้ง โอ๊ย นำรำคาญจริงๆ --

"ฮิระ!"

คราวนี้ไม่ใช่ผู้หญิง แต่เป็นผู้ชาย...ฉันจึงเงยหน้ามองอย่างพิจารณา รู้สึกว่าหน้าคุ้นๆ อยู่นะ...ใช่แล้ว! ลิโซมิน พี่ชายของลิโซฮี!!!

"ออกไป --" ฉันรีบไล่หมอนั่นทันที

진정한 퀸카 ②

"เจอกันอีกแล้วนะ ^_^"

"โอ้เว้ย นำรำคาญจริงๆ" ฉันทำท่าจะเดินออกไปแต่โซมินกลับจับแขนฉันเอาไว้ได้ก่อน "ปล่อยนะ!"

"ตอนที่เธอสู้กับน้องสาวฉัน ฝีมือของเธอไม่ใช่เล่นๆ เลยนะ ^_^" โซมินพูดพร้อมกับทำท่าจะลากฉันออกไป

ให้ตายสิ! จะทำอะไรฉันอีกละเนี่ย ไม่นะ! แต่ทันใดนั้นเองฉันก็เหลือบไปเห็นกลุ่มเด็กปีหนึ่งโรงเรียนมนุจอง รวมแล้วก็ประมาณสิบคน "นี่! เด็กโรงเรียนมนุจอง! มาทางนี้หน่อย!" ฉันรีบตะโกนเรียกเด็กพวกนั้น

เสียงของฉันทำให้ผู้หญิงกลุ่มนั้นกับผู้ชายอีกกลุ่มหนึ่งเดินเข้ามาหา "ช่วยเอาหมอนี่ออกไปจากฉันทีสิ"

ฉันเพิ่งเป็นเจ้าแม่แห่งยองดิงไฟได้ไม่เท่าไรก็ต้องมาออกคำสั่งอะไรแบบนี้แล้วหรอเนี่ย แต่พอได้ยินเสียงของฉัน ผู้หญิงกลุ่มนั้นก็พุ่งเข้าใส่โซมินทันที

"ไอ้บ้า! ปล่อยพี่โจวอนนะ"

"รีบปล่อยเดี๋ยวนี้ละ! ไอ้โรคจิต!"

-O-;; เชื้อฟังคำสั่งดีมาก แต่ทำไมพวกผู้ชายถึงไม่เข้ามาช่วยเลยละ -- ทันทีที่พวกผู้หญิงเข้าไปหาโซมิน เหล่าเพื่อนๆ ของโซมินก็เข้ามาช่วยกันจับพวกเธอเอาไว้

"หลบไปนะ"

เพื่อนของโซมินมีอยู่สามคน รวมโซมินด้วยก็เป็นสี่ ตอนนี้พวกนักเรียนหญิงปีหนึ่งทำอะไรไม่ได้เลย พวกเธอจึงตะโกนเรียกเพื่อนผู้ชายมาช่วย

"เฮ้ย! พวกนายเข้ามาช่วยพี่โจวอนหน่อยสิ"

"พวกนายมัวเวียนทำอะไรอยู่! ทำไมไม่ช่วยพี่โจวอนละ"

พวกนักเรียนหญิงปีหนึ่งหันไปถามพวกผู้ชาย แต่หนึ่งในผู้ชายกลุ่มนั้นตอบว่า

"พี่ชายคนนั้นเป็นเจ้าพ่อของโรงเรียนแทนัม ถ้ามีเรื่องด้วยอาจะ

16